

ΟΙ ΟΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ ΠΕΤΑΛΩΤΗΣ ΚΙ' ΑΡΧΙΜΑΣΤΟΡΑΣ

(Ισπανική παράδοση)

'Ο άγιος Ηλίας ο προστάτης τών πεταλωτών. «Ηλίας, αρχιμάστορας τής Ισπανίας, μαστορας τών μαστόρων» Η άναγκήσις έδωκ τών πεταλωτών τού άκουει. 'Ο Ιησους Χριστός πεταλωτής, 'Όπου κέβουσι και ξανακαλεσθί τά πέδια τών άλλωγων. Τό έλλογο κεντρίσι νά ξεφυχθήσι και τ' Ηλίας λέγει : «Μήν άνηουχής!» Η τιμωρία και ή μετάνοια ενός κεντροδέξου. «Μακαρίει ει ταπεινεί εν τή καρδίη ότι αυθεί ύφαιθήσονται Ι.· κ. λ. π. κ. λ. π.

Στήν Ισπανία, ο προφήτης Ηλίας είναι ο προστάτης άγιος τών πεταλωτών. Διότι ο άγιος Ηλίας ήταν κ' ο ίδιος πεταλωτής και μάλιστα ο καλύτερος και ο επιδειωότερος τεχνίτης σ' όλη τήν Ισπανία. Σ' όλες τις εικόνες του, που σπολιζόνται τις Ισπανικές εκκλησίες, ο άγιος παριστάνεται μέ τόν ίδιο σερετότυπο τρόπο : μ' ένα σφυρί στό χέρι σπάζει ένα έμβλημα που βρίσκεται στην πόρτα του μαγαζιού του. Και τό έμβλημα αυτό αποτελείται από τις ακόλουθες λέξεις : « Ηλίας, αρχιμάστορας τής Ισπανίας, μαστορας τών μαστόρων».

Η παράσταση αυτή του άγιου σάς βάσει σέ άπορία. Τι νά σημαίνει άραγε ; Και γιατί ο άγιος Ηλίας, ο άλλωτε πεταλωτής, ο προστάτης σήμερα τών πεταλωτών τής Ισπανίας, παριστάνεται πάντοτε κατά τόν ίδιο τρόπο ; Ένας όποιοσδήποτε Ισπανός πεταλωτής θά σάς δώσει άπάντησιν τήν εξήγηση. Θα σάς διηγηθή δηλαδή τήν εξής λαϊκή παράδοση :

Στά 610 μ. Χ. ο άγιος Ηλίας ήταν ένας πολύ φημισμένος πεταλωτής. Απ' τά μικρά του χρόνια είχε εκπαιδύσει μεγάλη κλίση και πολλές ικανότητες γιά τή μηχανική έπιστήμη. Μιά όμως που ήταν τοιαύτος δέν μπορούσε νά σπουδάσει μηχανική κ' έμεινε σ' όλη του τή ζωή ένας απλός πεταλωτής.

Έταν όμως άριστοτέχνης τού επάγγελμά του, τό όποιο στά χέρι τά δικά του έγινε μέ πραγματική έπιστήμη. Έπαρνούσος τό σίδηρο από τρεις φωτιές και τό δοούλες τόσο καλά, ώστε τά πέταλα του φαινότανε σάν νά ειναι από σιβαμένον άσημ. Τά καρφιά μέ τά όποια έκάρφωνα τά πέταλα είχαν ένα καρφάλι τόσο καλλιτεχνικό και τόσο άσφαρταρό, πού θά μπορούσεν, έτσι όπως έλαμπε πάνω στό πέταλο, νά τό πάρησι γιά ένα πολύτιμο πετράδι διαχρυσίδου !

Η επιδειωότητα του αυτή τον ανέδειξε γοηγορα. Όλοι έσρεχαν στόν νεαρό πεταλωτή και όλοι έγκωμίαζαν τήν τέχνη του. Μά οι μεγάλες αυτές έπιτυχίες εξύπνησαν τή ματαιοδοξία μέσ στην ψυχή τού Ηλία. Ο πεταλωτής εξέχασε πώς ο θεός ύψώνει και ταπεινώνει όταν θέλει τους ανθρώπους και ξετρελαμένους από τή δόξα του, έφτασε και κρέμασε στην πόρτα του μαγαζιού του ένα έμβλημα που παριστάνε τόν ίδιο καλλιγώνοντα ένα έλλογο και πού είχε άποκάτω μέ μεγάλη, χρυσινή γραμμάτισα, τις λέξεις αυτές : « Ηλίας, αρχιμάστορας τής Ισπανίας, μαστορας τών μαστόρων».

Η έπιγραφή αυτή προκάλεσε μεγάλο θόρυβο. Όλοι οι πεταλωτές τής Ισπανίας θεώρησαν τόν έαυτό τους προσβεβλημένο μ' άρτησαν νά καταφρονήσι κατά τό νεαρού συναδέλφου τους. Και ο θόρυβος μεγάλωσε όσο μεγάλωσε και ή φήμη και ή δόξα τού Ηλία. Υστερ' από λίγον καιρό τό πράγμα μαθεύτηκε και στη Γαλλία και σ'αγιά - σ'αγιά σέ όλόκληρη τήν Ευρώπη. Οι πεταλωτές όλων τών Χωρών άρτησαν νά φαναθούν εναντίον τού Ηλία και έδημοούρησαν τόσο θόρυβο ώστε ν' άκουσθή Ισαμνε τόν Παράδεισο. Ο καλός θεός στην άρχή δέν καταλόβαινε τίποτα. Έπειτα όμως άρχισε νά παρατηρή στήν γη και τέλος τά μάτια του έπασαν στόν τόπο όπου έμεινε ο Ηλίας. Είδα τότε τή σκανδαλιδή έπιγραφή και τό πράγμα εξήγηθήσε πεία.

Απ' όλα τά ανθρώπινα έλαττώματα, έκαινο που έσοργίζε περισσότερο τόν νεαλό θεό, ειναι ή κενοδοξία. Και ο θεός άρχισε νά σπέρφεται μέ ποικόν τρόπο τά μπορούσας νά τιμωρήση καλύτερα τόν φουσκομένον αυτόν πεταλωτή. Όταν ο Ιησους Χριστός, βλέποντας στενοχωρημένο τόν πατέρα του, τόν έρώτησε τί ε'ιχε, ο καλός θεός τού εξήγηθήσε δείχνοντάς του τήν περιφάνη έπιγραφή τού Ηλία.

« Έχεις δίκιο, Πατέρα μου, ειναι τότε ο Χριστός. Η έπιγραφή αυτή ειναι πραγματικά σκανδαλιδή. Αλλά μήν ξεχνάς ότι ο Ηλίας ειναι πραγματικά πολύ καλός τεχνίτης. Μόνο που εξέχασε ότι τήν επιδειωότητα του αυτή τή χροσάσει στόν ούρανό. Ας άφήσουμε όμως κατά μέρος τήν περηφάνιά σου, ο Ηλίας ειναι κατά τά άλλα πολύ ήλιος άνθρωπος.

— Καλά όλα αυτά, ειναι ο θεός, άλλα ή περηφάνια του αυτή σκεπάζει όλες τις άρετές του. Διάβασης τί λέει εκεί ; « Ηλίας, αρχιμάστορας τής Ισπανίας, μαστορας τών μαστόρων». Αυτό πεία ξεπερνάει τά όρια. Ειναι σάν νά δεσμή τόν έαυτό του άνωτερο άκόμη κ' απ' τήν επουράνια δύναμη !

— Πατέρα, έπείμεινε ο Χριστός, ή έπουράνια δύναμη άς τού άπαντήσει μέ τήν καλωσύνη μ' όχι μέ τή βία. Φυσικά θά χωρισούνα νάβλεπες μετανοωμένο και διορθωμένο τόν Ηλία, δέν ειν' έτσι ;

Έπέτρεψέ μου λοιπόν ν' αναλάβω εγώ τή σωτηρία αούτου τού άνθρώπου.

— Έστω, αφού τό θέλεις, ειναι ο καλός θεός. Και πόση προσοχία μου ζητάς ;

— Έίκοσι τέσσερες ώρες μού φθάνουν.

— Πολύ καλά. Αν όμως σέ είκοσι τέσσερες ώρες ο Ηλίας δέν διορθωθή, θά τόν τιμωρήσω πολύ κακρά, σού τό λέγω από τώρα.

Ο Ιησους, μόλις πήρε τήν έβεια απ' τόν πατέρα του, δέν έχασε καθόλου καιρό. Έφράσε σούχα τεχνίτη, έγλύτρησε πάνω σέ μία άκτινα τού ήλιου και κατέβηκε στήν Ισπανία. Με τό ροβί δι στό χέρι, σάν άνθρωπος που έκανε πολύ όδρομο, έπήγε στό μαγαζί τού Ηλία, ο όποιος έκαινη τήν ώρα εργαζότανε μπρός στό άμόνι.

— Ο θεός άς ειναι μαζί σου, άφεντικό, ειναι μπαίνοντας ο Ιησους.

— Αμήν, άποκρίθηκε ο Ηλίας, χωρίς νά σηκώσει τά μάτια του απ' τή δουλειά του.

— Άφεντικό, έξακολουθήσε ο Χριστός, παντού όπου γύρισα μέ λάνε γιά τή τέχνη σου. Θά ήθελα πολύ νά εργασθώ κοντά σου. Μέ παίρνεις γιά βοηθό σου ;

— Και τί ξερείς απ' τή δουλειά ; έρώτησε μέ άμέλεια ο Ηλίας.

— Μά μού φαίνεται, άποκρίθηκε ο Ιησους, ότι ξέρω νά φτιάχνω πέταλα και νά καλλιγώνω όσο όποιοσδήποτε άλλος σ' αυτόν τόν κόσμο...

— Όποιοσδήποτε άλλος ; έκανε περιφρονητικά ο Ηλίας. Χωρίς καρμιά ξέρεισθε ;

— Χωρίς κομμάδι ξείραισθε, άπάντησε ήμερο ο Χριστός.

Ο Ηλίας άρχισε νά γελά. Έπήγε στό χέρι του τό πέταλο που είχε άποτελειώσει έκείνη τήν ώρα και τό έδειξε τού Ιησους.

— Τί λές γι' αυτό τό πέταλο ; τού ειναι.

— Δέν λέγω πώς ειναι άσχημο, άπάντησε ο Χριστός, άσφαλώς όμως θά μπορούσας νά γίνη και καλύτερο.

— Γιά νά σέ δούμε λοιπόν κ' έσένα, ειναι ο πεταλωτής και έβασε τό σφυρί τού Ιησους.

Ο Χριστός άρχισε νά εργαζέται. Έπύρασε καλά τό σίδηρο στή φωτιά, τό πήρε κατόπι μέ τήν τουμπίδα και άρχισε νά τό δουλεύη μέ γυροτόδα και μέ μεγάλη επιδειωότητα πάνω στό άμόνι. Με λίγες μονάχα σφίρες τό έδωσε ένα τόσο τέλειο σχήμα, ώστε τό πέταλο τού Ηλία νά φαίνεται χοντροκομμένο και πρωτόκιο μπρός στό δικό του.

Ο πεταλωτής έπήγε στό χέρι του τό πέταλο και άρχισε νά τό κιντάζη προσεχτικά γιά νά βρη κάποια έλλειψη. Αλλά τό σίδηρο ήταν τέλειο και παρ' όλη τήν κοινή του διάθεση, ο Ηλίας δέν βρήκε νά πη τό παρωμένο.

— Ναι, ναι... έκανε, γυρίζοντας και ξαναγυρίζοντας τό πέταλο άνάμεσα στό χέρι του, δέν ειναι και άσχημο... γιά έναν άλλον εργατή. Μά δέν άρκει μονάχα νά έξηγ κανεις γιά φτιάχνη τό πέταλο. Μού φαίνεται πώς ειναι ότι ξερείς και νά καλλιγώνης, δέν ειν' έτσι ;

— Μάλιστα, άφεντικό, άποκρίθηκε ο Ιησους. Έχω μάλιστα μά μέθοδο που κανει μεγάλη οικονομία χρόνου.

— Γιά νά ιδούμε, ειναι ο Ηλίας.

Ο Ιησους Χριστός έβγαλε τότε ένα μαχαίρι απ' τή τσέπη του, έπλησιασε ένα έλλογο που περιεμε έμενον τόν τεχνίτη, έσήκωσε ένα από τά πιανά του πόδι, τού τό έκοψε μέ μία μαχαίριά και, βάζοντάς τε πάνω στό έξυμψη άμόνι, τού καλλιγώματους, έκόρφασε τό πέταλο μέ τή μεγαλειότερη ευκολία, κ' έπειτα ξανακόλλησε τό πόδι στή θέση του. Έπειτα έκανε τό ίδιο και γιά τά άλλα πόδια, και όλα αυτά χωρίς τό έλλογο νά δείξη καθόλου πώς πονοσας μέ τις πρωτότυπες αυτές έγχειρήσεις που τού γινόντουσαν.

Σ' όλα αυτά τό διάστημα ο Ηλίας παρακολουθούσε κατάπληκτος και άποσβολομένος.

— Τελείωσα, άφεντικό, ειναι ο Ιησους, κολώνοντας και τό πέταρο πόδι τού έλλογου.

— Τό βλέπω... άποκρίθηκε ο Ηλίας, κάνοντας μεγάλη προσοχία νά κρύψη τήν έκπληξη και τή σύγχυση πού έδοκίμασε.

— Δέν τήν έφρασε αούτη τήν μέθοδο, άφεντικό !

ρήσεις ό 'Ιησούς.

— 'Άκουσα νά λέγε γ' αυτήν... άποκριθήκε ό πεταλωτής, μά άπό προσώμω τήν Άλλη...

— Έχεις άδικο, έπρόσθεσε ό Χριστός, γιατί είνε ή τελευταία και ή πιο σύντομη.

Ό 'Ηλίας άρχισε νά σκέφτεται τί θά έπρεπε νά κάμω μ' αυτόν τόν φοβερό βοήθό του. Νά τον άιώξω δέν του έσομπερε, γιατί θά του ήταν ένας πολύ έπιεικύνδους άντίπαλος. Άποφάσισε λοιπόν νά τον κρατήσει και τόν έκανε πρώτο του κάλφρα.

Τήν Άλλη μέρα τό πρωί ό 'Ηλίας έστειλε τόν 'Ιησού νά κάνη ένα γύρο στά γειτονικά χωριά όπου είχε πολλούς πελάτες. Και μόλις έκείνος έγγύρισε τή γωνία του δρόμου, ό άρχιμάστορας τών μαστόρων άρχισε νά σκέφτεται τήν πρωτοφανή μέθοδο που μεταχειριζόταν ό Χριστός. Είχε μεγάλη ποιότητα στον έαυτό του ό άποφάσισε νά έκπολεμήσθ από τήν πρώτη εστιακρία που θά του τράπηκε γιά νά δοκιμάσθ κι' ό ίδιος.

Η ευκαιρία δέν άγγησε νά παρουσιασθή: ύστερ' από μιά ώρα ένας καβαλλάρης έστραμάτισε μπροστά στό μαγαζί του 'Ηλία. Είχε φέρει τό πέταλο από τό ένα πόδι του άλόγου του τήν ώρα που περνούσε έξω από τό χωριό, και ήρθε όλοένα σ' αυτόν. Έπειδή ή μεγάλη του φήμη είχε φθάσθ στ' αυτιά του. Έπήγαινε, καθώς είπε, στη Γεάλια. Έδωσε λοιπόν τό άλόγο του στην αυλή του μαγαζιού και έπήγε στην άντικρυνή ταβέρνα γιά νά τοιμησθ κάτ' από μεταξύ.

Ό 'Ηλίας δέν έχασε καιρό. Έπήρε τό καλύτερό του μαγαζι, το άκόνο καλά, έσήκωσε τό πόδι του άλόγου και μετρώνας τό μάτι, τό έκοψε άκριβώς στη θέση που είδε ότι και ό 'Ιησούς είχε κόψει τό πόδι τήν προηγούμενη μέρα.

Η άγγειοτομία έγινε τόσο γρήγορα, όστε τό κακόμοιρο ζώο δέν έβηκε τόν καιρό ν' άντισταθθ. Όταν όμως αισθάνθηκε τόν πόνο, έλαμίντρισε τόσο παρανοιάκιμα και τόσο πονεμένα, όστε ό μάστιγός του τό άκασε κι' έγγύρισε άμέσως μιά μεγάλη ταραχή. Είδη δέν φέρονται από τό πόδι του άλόγου του κύματα αίματος και τόν 'Ηλία νά άσολοιεται καρτώνοντας τό πέταλο στό έμπέμο πέλμα και τόν έπήρε γιά τρελλά.

— Μιά άννησυχία, του λέγει ό πεταλωτής, είνε μιά καινούργια μέθοδος που μεταχειρίζομαι...

Όταν έτελειώσε τό κόρφομα έβγήκε στην αυλή και προσπάθησε νά ένακαλλήσθ τό πόδι στη θέση του, όπως κι' ό 'Ιησούς. Τό κακόμοιρο ζώο, μέσα σά δέκα λεπτά που έπέρασαν, είχε χάρη όλο του τό ο.ι.α και τώρα είχε πέση χάρου έτοιμοθάνατο. Ό 'Ηλίας έδοκίμασε πολλή ώρα, μά τό πόδι δέν έκολλούσε και τό άλόγο έκόνεταν νά ξεφυγή από όρα όρα.

Κρύος ύδρωτας περιχύθηκε στό μέτωπο του 'Ηλία: ένοιωσε πώς ήταν χαμένος και, προτιμώντας γιά χάρη τή ζωή του παρά τήν καλή του φήμη, άρπάξε τό μαγαζι με τό όποιο είχε κόπη τό πόδι του άλόγου και τοιμηζότανε νά τό βυθίσθ στό στέρνος του, όταν κάποιο χέρι του τό άρπάξε από πάνω. Έγγύρισε και είδη τόν 'Ιησού Χριστό που έέπετραφες άπ' τήν περιουσία του, άπου έτελειώσε τις παραγγελλίες που του είχε άνταθήσθ ό πεταλωτής: από όρες γρηγορώτερα άπ' ότι έκείνος υπελολήθη.

— Τί κάνας αύτού, μάστορα; του είλας αυτηνά.

Ό 'Ηλίας δέν άποκρίθηκε, άλλα έδείξε στον 'Ιησού τό άλόγο που ξεφυγοχσε παραπάνω.

— Αυτό είνε όλο; έκανε ό Χριστός.

Κ' έπήρε τότε τό πέλμα, έπλησίασε τό κατόκιοτο άλόγο, έκόλλησε τό πόδι στη θέση του και τό άλόγο έσηκώθηκε άμέσως κι' έλαμίντρισε με τή χαρά τής υγείας.

Ό 'Ηλίας έκινούσε γιά μιά στιγμή τόν 'Ιησού, άντελώς συγχρισμένος, άπλασε ύστερα τό χέρι του και πήρε ένα μεγάλο σφουρί. Έβγήκε στην πόρτα του μαγαζιού του και με διό γερά χτυπήματα έπασσε τό έμβλημα του που τόν άνακήρυσσε άρχιμάστορα τής 'Ισπανίας και μάστορα τών μαστόρων. Έπειτα έγγύρισε οίον 'Ιησού και του είπε με ταπεινωσόν:

— Έού είσαι ό μάστορας και έγώ είμαι ό κάλφας!

— Μακάριος ό ταπεινός, άποκρίθηκε ό 'Ιησούς με γλυκειά φωνή, τί αυτοί ύψοθήσονται...

Όταν ό 'Ηλίας άκουσε αυτή τή φωνή, τήν τόσο γλυκειά και τόσο άρμονική, έδήκωσε τό μάτι του και είδη τόν κάλφρα του με τό μέτωπο στεφανωμένο από άχρίνες άσφαφτερές. Άναγνώσιμος τότε τό Χριστό και έπασε στά γόνατά του.

— Σά συγχροώ, του είπε ό 'Ιησούς, γιατί πιστεύω πως γιανθρώθηκες από τή ματαιοδοξία σου. Μιατε άοχημάτορας τής 'Ισπανίας, μά έχε πάντα στό μυαλό σου ότι μάστορας τών μαστόρων είμαι μονάχα έγώ.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια καβαλλήκεισε πίσω από τόν καβαλλάρη στα νάτα του άλόγου και έσφαμασίθηκε μαζί του.

Ό καβαλλάρης αύτός ήταν ό άγιος Γεώργιος.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Χιούμπερ έλληνικό. Η Κεφαλαία και ό Χόβαρτ. Μιά συνταγή γιά νά έισικησθ κανείς τούς Έλληνας. Ο Χαρίλαος Τρικούπης και ή έλληνική δικαιοσύνη. Η πεταίτα και ή κουμπουρά. Μιά πρωτότυπος μενεαμαχία. Πές κλάδεσε ό Ζέρβας. Ο Γ. Κονδύλης και οι Μακεδόνες στρατιώται.

Στην Κρητική επανάσταση του 1868 ό Χόβαρτ, που κυβερνούσε τόν τορκικό στόλο, άπόκλιεσε τή Σύρο, γιατί από εκεί γινότανε ό έφοδισμός τών επαναστατών.

Τότε συνέβη τό έξής επεισόδιο, που άποδεικνύει ότι και στις πιο θλιβερές ήμέρες δέν άπέλειψε τό χούμφορ από τούς Έλληνας. Μόλις έφάνηκε ό Χόβαρτ μπροστά στη Σύρο, οι Συριοί έτηλεγράφησαν στην Ύδρα:

«Χόβαρτ πολιορκεί Σύρον.
Αποστείλατε Κεφαλαία».

Ήταν δέ ή Κεφαλαία, καθώς είνε γνωστό, ένα πανάρχαιο τοπογραφικό κανόνι, άγρηστο που έλλοφ.

Οι Ύδραίοι απήντησαν:
«Κεφαλαία άδυνατεί έλθθ.
Αποστείλατε Χόβαρτ... νά τήν παραλάβθ !...»

Ρώτησαν κάποιος τόν Καραϊσκάκη πως μπορεί κανείς νά κυβερνήσθ καλά τούς Έλληνας.

Ό στρατηγός άποκρίθηκε:
— Όποιος θέλει νά έξουσιάζη τούς Έλληνας, πρέπει νά έχη στην πλάτη του ένα θισάκι. Τό θισάκι αυτό από τό ένα μέρος κρέπαι νά τό έχη γεμάτο διαβόλους, από τό άλλο γεμάτο άγιούς και στη μέση μπλόκους ποράδες !...

Ό Χαρίλαος Τρικούπης, βλέπον και μαγνάων τις πράξεις και άποφάσεις μερικών δικαιοσύνων, και τό έργο τών προσωπικών έμπιστευθών τής δικαιοσύνης, χειρότερη από σήμερα, είπε στό μακαρίτην βουλευτήν Γεώργιον Σουρμάνη.

— Μιά φορά άπένημαν δικαιοσύνη οι βασιλείς, τώρα άπονέμουσαν οι δούλοι !...

Ό Ζέρβας ήταν ένας θεώρητος άνδρωπος, καλικός καλό, ιραχής όπως και άπότομος πολύ.

Μιά φορά έπίσπασθη με έναν από τήν οικογένεια τών Σουρμάνηων.

Έκείνος, έδεώθησε τόν έαυτό του πως είχε προσβληθθ και του έστειλε δύο μάστουρας, γιά νά μονομαχήσουν.

— Τι θέλετε, ούρέ;
— Αυτό κι' αυτό του εζήγησαν τότε έκείνος.

— Ρέ, τι κουρουφέλα είνε αυτά; Έγώ δέν ξέρω μαστουρές άλλα πέστε του, άν θέλη νά μονομαχήσθ μ' έμένα νά έρθθ με τόν κουμπάρο του, νά πιάσουμε οι δύο μας μιά «μολία» (πετσέτα) και νά έριξουμε κι' όποιον κέρει τό βόλα !... (Δηλαδή μετάξθ των άπόστασις, νά είνε, δυο άπέχουν ή δυο τής πετσέτας άκρες).

Οι μάστουρες τόν κύτταρον κατόκλητο.

Ό Ζέρβας νόμισε ότι δέν ίδέχοντο αυτό τό είδος τής μονομαχίας και συνέχισε:

— Η, άν δέν θέλει έτσι, ός καθήσοιμνε γύρω από ένα βαρέλι μπαρουτι, και άν φοβήσαι έκείνος, βάζθ έγώ φωτιά. Νά μην έσκάσει νά του πήσε ακόμα, νά μή που ένονομήσθ κείνι γιατί θά βγάλω τή μπάλα μου και θά κλαδέψω και κείνον και όλο του τό στή !

Πού τόν νόν ξενασοχλήσθ κείνι ό Ζούτσος.

Στη μεραρχία Σεργών, έπί μερσίχων Μπαίρα, ό λόγος του κ. Γ. Κονδύλη, του ήδη πολιτευτού, άποτελείτο από Μακεδόνες, ός έπί τό πλείστον κληρονομία, καλά και πειθαρχικά παιδιά, τό όποια όμως, δέν ήξευραν άκόμη από πράγματα στρατιωτικά.

Μιά μέρα ό λοχίας, σάν είδη τόν κ. Κονδύλη νά έρχεται, είπε στους στρατιώτες τής διοικήσεως του.

— Άμα σάς φωνήσθ άν έξερτε νά γυμνάσαι, νά πήθε μ' ένα στόμα: «όλοι».
Σάν πλησίασε ό κ. Κονδύλης και τούς ρώτησε:
— Τά έξερτε νά γυμνάσαι, ρε;
— Όλοι! όπαντοού οι στρατιώτες άν χορψ.
— Μήπως δέν τά έξερει κανείς; Ξαναρωτάει ό κ. Κονδύλη.
— Όλοι δέν τά έξέρουν !...ξαναρωτάζουσι οι...όδοι και άφελεις στρατιώτες.
Ό Συλλέκτης

ΓΝΩΜΙΚΑ

Έχε καλούς τρόπους και μεταχειρίζου πάντοτε μ' εφγένεια και τούς πτωχούς και τούς πλουσίους.

Μή περιμένης πότε νά έλθθ κρός σέ ή έργασία. Πρέκει νά τήν ζήτησθ.

